

Sneeuwitje

Er was eens een koningin die voor haar open raam zat te naaien. Buiten was het ijskoud, de winter was begonnen. Sneeuwvlokken dwarrelden zacht naar beneden. Terwijl ze zo zat te naaien, prikte ze opeens in haar vinger en drie helderrode druppels bloed vielen in de sneeuw op de vensterbank, die was gemaakt van zwart ebbenhout.

'O, had ik maar een klein meisje met een huid zo wit als sneeuw, met lipjes zo rood als bloed en met haartjes zo zwart als ebbenhout,' verzuchtte de koningin verlangend.

Enige tijd later kreeg de koningin een kindje; een meisje. Haar huid was zo wit als sneeuw, haar lipjes waren rood als bloed en haar lokjes waren zwart als ebbenhout. De koningin noemde haar dochttertje Sneeuwitje.

Lang voordat Sneeuwitje volwassen was, stierf de koningin en de koning hertrouwde. De nieuwe koningin was een vrouw die heel mooi was, maar ook trots en jaloers. Bovendien had ze geheime toverkrachten: ze bezat een toverspiegel waarin ze elke dag keek.

'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land?' vroeg ze dan. En dan antwoordde de spiegel: 'U bent de mooiste van het land.'

Maar Sneeuwitje groeide op en werd elk jaar mooier. Op een morgen vroeg de koningin weer aan haar spiegel wie de mooiste was en daarop antwoordde de spiegel: 'O koningin, heel mooi bent u, maar Sneeuwitje is duizendmaal mooier nu!'

Vanaf dat ogenblik haatte de koningin Sneeuwitje en ze zocht naar een manier om van haar af te komen. 'Breng het kind diep het bos in,' beval ze ten slotte een van haar jagers, 'en dood haar. En om zeker te weten dat je me hebt gehoorzaamd, wil ik dat je haar hart uitsnijdt en het naar mij brengt.'

De jager begon aan zijn opdracht, maar toen hij Sneeuwwitje zag, kon hij het niet over zijn hart verkrijgen haar pijn te doen. Hij vroeg haar nooit terug te komen naar het paleis, maar zich goed te verstoppen in het bos. De jager kon niet met lege handen bij de koningin komen. Daarom doodde hij een hert en nam het hart van het dier mee naar het paleis.

Sneeuwwitje had geen idee waar ze naartoe moest. Het werd al donker en ze begon te rennen. Ze ging dwars door bramenstruiken en struikelde over stenen en boomwortels.

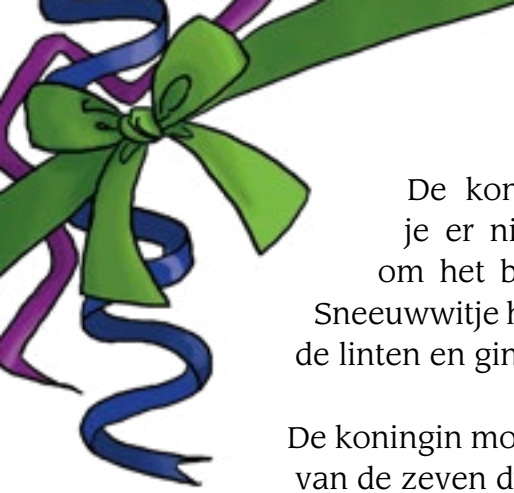
Plotseling stond ze voor een klein huisje. Ze klopte aan, maar hoorde niets. Ze deed de deur voorzichtig open en ging naar binnen. Midden in de kamer stond een lange tafel met zeven kleine bordjes en bekertjes. Langs de muur stonden zeven kleine bedjes. Sneeuwwitje was moe en kon alleen nog maar aan slapen denken. Zonder aarzelen ging ze in een van de bedjes liggen.

Het was het huisje van de zeven dwergen, die in de bergen naar goud en diamanten groeven. Toen ze die avond thuiskwamen waren ze stomverbaasd: Sneeuwwitje lag nog altijd in een van hun bedjes te slapen. De dwergen vonden haar er zo mooi en lief uitzien, dat ze haar lieten liggen.

De volgende ochtend wachtten de zeven dwergen rond het bedje van Sneeuwwitje tot ze wakker werd.

Sneeuwwitje schrok, wie waren deze dwergen? Ze vertelden dat dit hun huisje was, en Sneeuwwitje vertelde dat ze was gevlucht voor haar boze stiefmoeder. De dwergen zeiden dat Sneeuwwitje bij hen mocht wonen als ze in ruil daarvoor hun huisje schoon zou houden en voor hen zou zorgen. Natuurlijk vond Sneeuwwitje dat niet erg, nu had ze een fijne plek waar ze kon blijven. Toch was ze soms eenzaam. De dwergen werkten de hele dag en waren weinig thuis. Bovendien hadden ze haar op het hart gedrukt het huisje niet te verlaten, zodat ze veilig zou zijn voor haar stiefmoeder.

Ver weg in het paleis, dacht de koningin dat Sneeuwwitje dood was. Ze vroeg haar spiegel hoopvol: **'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land?'** Maar de spiegel antwoordde: **'O koningin, heel mooi bent u, maar Sneeuwwitje is duizendmaal mooier nu! Ver weg, over de hoge bergen, woont zij bij de zeven dwergen.'** De boze koningin werd rood van woede. Ze wist dat de toverspiegel alleen de waarheid kon spreken, dus had de jager tegen haar gelogen.

De koningin besloot er zelf voor te zorgen dat Sneeuwwitje er niet meer zou zijn. Ze wreef haar gezicht in met aarde om het bruin te maken en vermomde zich als bedelares, zodat Sneeuwwitje haar niet zou herkennen. Ze stopte haar mand vol gekleurde linten en ging op weg.

De koningin moest een heel eind door het bos lopen voor ze bij het huisje van de zeven dwergen was. Daar zag ze Sneeuwwitje voor het raam zitten; ze was bezig de sokken van de zeven dwergen te stoppen.

‘Goedemorgen, meisjelief!’ zei de koningin met een krakerige stem. ‘Ik heb mooie linten te koop. Kom eens kijken en kies maar wat je ’t liefste wilt hebben.’

‘Ik mag de deur niet opendoen,’ riep Sneeuwwitje, die zich uit het raam boog en verlangend naar al dat moois keek. ‘Weet u, de dwergen werken in de mijnen en ik heb beloofd het huisje niet te verlaten.’

‘Het duurt maar een minuutje,’ zei de oude vrouw. ‘Eén minuutje maar om al deze mooie dingen te bekijken.’

Sneeuwwitje, die dacht dat zo’n oud vrouwtje haar geen kwaad zou doen, deed de deur open. Ze koos een mooi gekleurd lint uit en de boze koningin bood aan het lint om Sneeuwwitjes middel te strikken. Ze trok het zo strak aan, dat Sneeuwwitje geen adem meer kon halen en bewusteloos op de grond viel. Lachend haastte de koningin zich naar het paleis; nu zou Sneeuwwitje nooit meer de mooiste zijn.

Toen de dwergen die avond thuiskwamen, zagen ze Sneeuwwitje op de grond liggen. Vlug knipten ze het lint door, ze hoopten maar dat ze op tijd waren. Na een paar minuten slaakte Sneeuwwitje een diepe zucht. Ze leefde nog! De dwergen waarschuwden haar en vertelden haar dat de bedelares eigenlijk haar boze stiefmoeder was.

Zodra de koningin terug was in het paleis vroeg ze de spiegel: ‘**Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land?**’ De toverspiegel antwoordde: ‘**O koningin, heel mooi bent u, maar Sneeuwwitje is duizendmaal mooier nu! Ver weg, over de hoge bergen, woont zij nog steeds bij de zeven dwergen.**’

Bij deze woorden werd de koningin wit van woede en groen en geel van jaloezie. Ze stampvoette en schreeuwde. Opnieuw vermomde ze zich en nu vulde ze haar mand met kammen en andere sieraden, maar aan een van de kammen smeerde ze een dodelijk gif. Toen ging ze weer op weg naar het huisje van de zeven dwergen.

Ze klopte op de deur en riep: ‘Prachtige kammen en haarspelden te koop! En ik heb nog één heel bijzondere over, kom maar eens kijken.’

Eerst wilde Sneeuwwitje de deur niet uitkomen, maar door het raam zag ze de kam schitteren in het zonlicht alsof er diamantjes op zaten. Na enige aarzeling deed ze de deur open. Daar stond de vermomde koningin glimlachend voor haar. 'Laten we eens kijken hoe die kam in jouw mooie haren staat.' Nauwelijks had ze de kam in de lange, zwarte lokken van het meisje gestoken of Sneeuwwitje viel op de grond. 'Zo,' mompelde de gemene koningin, 'nu ben ik echt weer de mooiste van het land.'

De zeven dwergen wilden juist die dag Sneeuwwitje verrassen. Ze kwamen vroeg thuis en vonden haar doodsbleek op de grond. Ze wisten meteen dat de boze koningin weer voor de deur had gestaan. Ze trokken de vergiftigde kam uit haar haren en meteen werd ze weer wakker. Sneeuwwitje beloofde opnieuw dat ze nooit meer de deur open zou doen.

De koningin kwam thuis en vroeg haar spiegel weer om raad. De spiegel antwoordde: 'O koningin, heel mooi bent u, maar Sneeuwwitje is duizendmaal mooier nu! Ver weg, over de hoge bergen, woont zij nog steeds bij de zeven dwergen.' Bij dit antwoord sidderde de koningin van jaloezie en woede. Ze rende naar haar geheime kamer boven in de toren van het paleis en maakte een vergiftigde appel klaar.

Ze wist dat niemand deze appel kon bekijken zonder er een hap van te willen nemen. Ook wist ze dat één enkel hapje dodelijk was. Voldaan over haar werk vermomde de koningin zich deze keer als een oud, rimpelig boerinnetje en met haar mandje appels ging ze op weg naar het huisje van de zeven dwergen.

'Ik mag u niet binnenlaten!' riep Sneeuwwitje achter het raam toen ze haar zag komen. 'De zeven dwergen zouden het me nooit vergeven.'

'Maar het zijn zulke mooie, lekkere appels,' vleide de vermomde boze koningin met haar zachtste stemgeluid. 'En hier heb ik er een die nog zoeter smaakt dan honing. Zie toch eens hoe rood en sappig hij is. Wil je er niet één klein hapje van nemen?'

Sneeuwwitje weigerde, ze dacht aan de waarschuwing van de dwergen.

'Als je zo bang bent om een hapje te nemen van dit lekkere fruit,' zei de boze koningin, 'let dan op: ik neem een hapje en dan mag jij de rest hebben.' Terwijl Sneeuwwitje toekeek, beet ze een stukje uit de appel van de kant die niet vergiftigd was.

Sneeuwwitje was gerustgesteld, opende de deur en beet in de glanzende, rode appel. Meteen viel ze bewusteloos op de grond. De boze koningin lachte voldaan. 'Wit als sneeuw. Rood als bloed. Zwart als ebbenhout. Ditmaal kunnen de dwergen niets meer doen om je te redden.' Daarna draaide ze zich om en spoedde zich terug naar het paleis. Ten slotte gaf de spiegel haar het antwoord dat ze vurig wenste: geen vrouw in het hele koninkrijk was mooier dan zij. Toen ze dit hoorde, kwam haar jaloeerse hart tot rust.

Wat waren de zeven dwergen wanhopig toen ze 's avonds thuiskwamen. Op geen enkele manier konden ze Sneeuwwitje weer tot leven wekken en drie dagen en nachten huilden ze tranen met tuiten. 'We moeten haar begraven,' zeiden ze ten slotte. Maar in plaats van haar in de koude, donkere grond te leggen, legden ze Sneeuwwitje in een glazen kist, zodat iedereen die langskwam, haar schoonheid kon bewonderen. Elke dwerg hield op zijn beurt de wacht.

Jaren gingen voorbij. Sneeuwwitje lag vredig in haar glazen kistje: haar lange zwarte haren golfdeden tot over haar schouders. De zeven dwergen stonden altijd trouw op wacht, dag en nacht. Op een dag kwam er een jonge, knappe prins door het bos gereden. Toen hij de glazen kist zag met de aanbiddelijke Sneeuwwitje erin, werd hij op slag verliefd. 'Laat mij de glazen kist meenemen,' zei hij tegen de dwergen. 'Jullie mogen in ruil alles van mij vragen wat jullie maar willen.'

'Wij verkopen de glazen kist nog niet voor alle schatten van de wereld!' antwoordden de zeven dwergen. Maar de prins liet hen niet met rust, hij zei dat hij zou sterven als hij niet voortdurend naar Sneeuwwitje kon kijken. Ten slotte kregen de dwergen medelijden en ze stonden hem toe de kist mee te nemen.

De prins beval zijn dienaren de glazen kist naar zijn paleis te brengen. Onderweg struikelde een van de dienaren over een boomstronk en de glazen kist viel bijna op de grond. Door de schok schoot het stukje van de vergiftigde appel uit Sneeuwwitjes keel. Meteen werd ze wakker.

'Waar ben ik?' vroeg ze verbaasd, het deksel van de glazen kist openduwend.

De prins sloot haar, met tranen in zijn ogen van geluk, in zijn armen. 'Wees niet bang. Je bent nu veilig en ik hou meer van je dan van wat ook ter wereld. Ga je mee naar het paleis van mijn vader? En wil je dan met me trouwen?'

Sneeuwwitje zei natuurlijk 'ja', want de prins was de knapste man die ze ooit had gezien. 'Maar eerst,' riep ze uit, 'moeten we het aan de zeven dwergen vertellen.' Samen zaten ze op het prachtige paard van de prins en reden terug naar het huisje van de dwergen om vaarwel te zeggen. De dwergen konden van ontroering en blijdschap nauwelijks een woord uitbrengen. Sneeuwwitje klom bij de prins op het paard en samen reden ze naar zijn koninkrijk, waar ze trouwden. En ze leefden nog lang en gelukkig.

